

Vetero

Knina

www.farnoststaryknin.cz

únor 2016

Únor v naší farnosti

2. února

v 17:00 hod v kostele sv. Mikuláše v Novém Kníně při mši svaté ze svátku Uvedení Páně do chrámu budu žehnat svíce - „hromnice“

3. února

v 8:00 hod. v kostele sv. Mikuláše v Novém Kníně po mši sv. se bude udělovat „svatoblažejské požehnání“ To bude udělováno i v sobotu a v neděli na závěr bohoslužby.

10. února

na Popeleční středu začíná postní doba

mše sv. s udílením popelce je v 8 00 hod. v Novém Kníně.

Popelec bude udílen i následující 1. postní neděli při bohoslužbách

11. února

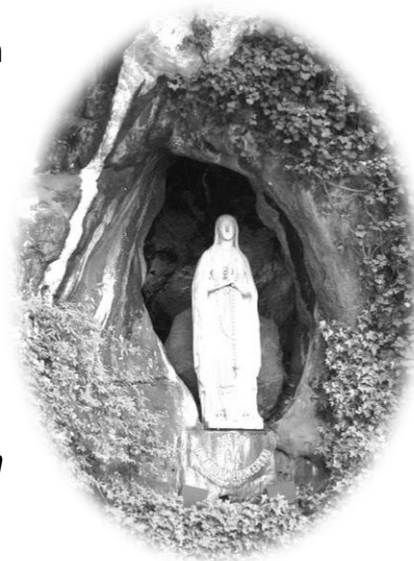
o památce Panny Marie Lurdské je Světový den nemocných

20. února

v 17:00 hod v kostele sv. Mikuláše v Novém Kníně bude bohoslužba věnována dětem a mládeži.

Bohoslužby v kostele sv. Fabiána a Šebestiána v Živohošti budou na Boží Hod velikonoční 27. 3. 2016 v 15:00 hod.

Poselství papeže Františka k 22. Světovému dni nemocných a k postní době 2016 je přílohou toho zpravodaje.

POSELSTVÍ SVATÉHO OTCE U PŘÍLEŽITOSTI

XXII. SVĚTOVÉHO DNE NEMOCNÝCH

11. ÚNORA 2014

Víra a láska: «Také my jsme povinni položit život za své bratry» (1 Jan 3,16)

Drazí bratři a sestry,

1. *U příležitosti XXII. Světového dne nemocných, jehož letošním tématem je Víra a láska: «Také my jsme povinni položit život za své bratry» (1 Jan 3,16), se obracím zvláště na nemocné a na všechny, kdo jim poskytují svou pomoc a péči. Církev ve vás poznává, drazí nemocní, zvláštní přítomnost trpícího Krista. Je tomu tak, protože za každým naším utrpením, ba dokonce v jeho nitru, je utrpení Kristovo. Kristus spolu s námi nese jeho tíži a odhaluje jeho smysl. Když Boží Syn vystoupil na kříž, zrušil samotu utrpení a osvětil její temnotu. Jsme tím uvedeni do tajemství Boží lásky k nám, která dodává naději a odvahu: naději, protože v Božím záměru lásky se i noc bolesti otevírá velikonočnímu světlu; a odvahu k tomu, abychom každé nepřízni čelili v jeho společenství a ve spojení s ním.*

2. *Boží Syn, který se stal člověkem, neodstranil z lidské zkušenosti nemoc a utrpení, ale tím, že ho vzal na sebe, proměnil ho a dal mu jiný rozměr. Nový rozměr utrpení spočívá v tom, že již nemá poslední slovo, jímž je nový život v plnosti; proměna je dána tím, že ve spojení s Kristem se nemoc a utrpení mohou stávat pozitivními. Ježíš je cesta, po níž můžeme jít s jeho Duchem. Jako Otec daroval z lásky Syna a Syn z téže lásky daroval sám sebe, i my můžeme milovat ostatní, tak jako Bůh miloval nás, a dávat za své bratry život. Víra v dobrého Boha se stává dobrotou, víra v ukřižovaného Krista se stává silou k tomu, abychom milovali až do konce i nepřátele. Důkazem autentické víry v Krista je sebedarování, rozdávání lásky bližním, zvláště tomu, kdo si ji nezaslouží, kdo trpí a kdo je na okraji společnosti.*

3. *V síle křtu a biřmování jsme povoláni, abychom se přizpůsobovali Kristu, milosrdnému Samaritánovi všech trpících: „Z toho jsme poznali lásku: že Kristus za nás položil svůj život. Také my jsme povinni položit život za své bratry“ (1 Jan 3,16).*

Když k těm, kdo potřebují péči, přistupujeme láskyplně, přinášíme jim uprostřed rozporností tohoto světa naději a Boží úsměv. Když se velkorysá odevzdanost druhým stane stylem naší činnosti, vytváříme prostor pro Kristovo srdce, zahříváme se jím, a tak přinášíme svůj příspěvek pro příchod Božího království.

4. Abychom rostli v něžnosti a v ohleduplné a delikátní lásce, máme křesťanský vzor, k němuž můžeme s jistotou obracet svůj pohled. Je to Ježíšova Matka a naše Matka, která je pozorná vůči Božímu hlasu a potřebám a těžkostem svých dětí. Panna Maria, vedena Božským milosrdenstvím, které se v ní ztělesňuje, zapomíná na sebe a spěšně se vydává na cestu z Galileje do Judeje, aby se setkala se svou sestřenicí Alžbětou a pomáhala jí; na svatbě v Káni se přimlouvá u svého Syna, když vidí, že při oslavě došlo víno; během celé své životní cesty nosí v srdci slova starého Simeona, která předpovídají meč, jenž pronikne její duši, a odvážně zůstává stát u paty Ježíšova kříže. Ona ví, jak jít po této cestě, a proto je Matkou všech nemocných a trpících. Můžeme se k ní utíkat s důvěrou a synovskou oddaností a být si jisti, že nám bude pomáhat a podporovat nás a že nás neopustí. Ona je Matkou Ukřižovaného Zmrtvýchvstalého; zůstává s námi v našich křížích a provází nás na naší cestě ke zmrtvýchvstání a k plnému životu.

5. Svatý Jan, učedník, který stál s Marií u paty kříže, nás uvádí k pramenům víry a lásky, k srdci Boha, který „je láska“ (1 Jan 4,8.16), a připomíná nám, že nemůžeme milovat Boha, pokud nemilujeme bratry. Kdo stojí s Marií pod křížem, naučí se milovat jako Ježíš. Kříž „je jistota věrné Boží lásky k nám. Lásky tak velké, že dokáže vstoupit do našeho hříchu a odpustit ho, vstoupit do našeho utrpení a dát nám sílu nést ho, vstoupit i do naší smrti a zvítězit nad ní a dát nám spásu... Kříž také vyzývá k tomu, abychom se nechali nakazit touto láskou, učí nás, abychom se na druhé dívali vždy s milosrdenstvím a s láskou, zvláště na ty, kdo trpí, kdo potřebují pomoc“ (Křížová cesta s mladými, Rio de Janeiro, 26. července 2013).

Svěřuji XXII. Světový den nemocných přimluvě Panny Marie, aby pomáhala nemocným lidem prožívat jejich utrpení ve společenství s Ježíšem Kristem a podporovala ty, kdo se o ně starají. Všem nemocným, zdravotnickým pracovníkům i dobrovolníkům ze srdce uděluji své apoštolské požehnání.

Ve Vatikánu 6. prosince 2013

FRANTIŠEK

Výročí úmrtí kněží, kteří mají vztah k naší farnosti:

- 8. 2. 1836 zemřel knínský farář Václav Barter, *1776 v Praze
- 12. 2. 1992 zemřel velmistr Řádu JUDr. Ladislav Sirový,
rodák z naší farnosti - z Velké Lečice *1918
- 14. 2. 1741 zemřel knínský farář Ferdinand Ignác Schonpflug de Gamsenberg
* 1696 v Jílovém
- 16. 2. 1730 zemřel Georgius Adalbertu Schicht, administrátor v Dobřichovicích
rodák z Nového Knína * 1689
- 18. 2. 1938 zemřel borotický farář Antonín Krob * 1873 v Rynholci
- 21. 2. 1803 zemřel borotický farář Leonard Nemastil *1770 v Netolicích
1908 zemřel knínský kaplan Josef Rydval *1856 v Sytovicích
1975 zemřel emeritní farář v Boroticích Vratislav Krátký *1886 ve Chmelné

Lehké odpočinutí, dej jim Pane a světlo věčné, ať jim svítí.

Úmysly apoštolátu modlitby na měsíc únor:

1. Abychom pečovali o stvořený svět, který jsme dostali jako nezasloužený dar, a rozvíjeli jej a ochraňovali pro budoucí pokolení.
2. Aby přibývaly příležitosti pro dialog a setkávání mezi křesťanskou vírou a asijskými národy.
3. Ať nemocné, seniory a trpící přijímáme v našich farnostech a společenstvích s úctou a láskou a umíme jim citlivě dát najevo svou vděčnost za jejich modlitby, oběti a životní moudrost.

Vyprošuji požehnanou dobu postní.

Žehná P. Josef Andrejčák O.Cr.

Poselství Svatého otce Františka k postní době 2016

„Milosrdenství chci, a ne obět“ (Mt 9,13)

Díla milosrdenství na cestě Svatým rokem

1. Maria jako obraz církve, která evangelizuje, protože je evangelizována

V bule vyhlášující Svatý rok jsem vyzval k tomu, aby se „postní doba Svatého roku prožívala obzvláště intenzivně jako velká příležitost ke slavení a zakoušení Božího milosrdenství“ (Misericordiae Vultus, 17). Výzvou k naslouchání Božímu slovu a k iniciativě „24 hodin pro Pána“ jsem zdůraznil prvořadost naslouchání tomuto slovu v modlitbě; a to především slovu prorockému. Boží milosrdenství je vskutku hlásáním světu a každý křesťan je vyzýván, aby s takovýmto hlásáním získal svou osobní zkušenost. Proto o postní době vyšlu misionáře milosrdenství, aby byli pro každého znamením Boží blízkosti a Božího odpuštění. Maria přijala radostnou zvěst, kterou jí přinesl archanděl Gabriel, a proto ve svém Magnificat prorocky opěvuje Boží milosrdenství, jímž si ji Bůh vyvolil. Panna z Nazareta, Josefova snoubenka, se tak stává dokonalým obrazem církve a evangelizuje, protože byla a stále je evangelizována působením Ducha Svatého, jenž oplodnil její mateřské lůno. V prorocké tradici je totiž milosrdenství už i etymologicky úzce spjato s mateřským lůnem (rahamim) a také s velkorysou, věrnou a soucitnou dobrotou (hesed), jež se uplatňuje v manželských a rodičovských vztazích.

2. Boží smlouva s lidmi: dějiny milosrdenství

Tajemství Božího milosrdenství se odhaluje v průběhu dějin smlouvy mezi Bohem a jeho izraelským lidem. Bůh se vždy projevuje jako bohatý na milosrdenství a je připraven zahrnovat svůj lid niternou něhou a soucitností, především v těch nejdramatičtějších chvílích, když nevěrnost láme pouto paktu a smlouvu je třeba znovu potvrdit na stabilnější základě ve spravedlnosti a v pravdě. Stojíme zde tváří v tvář skutečnému dramatu lásky, v němž Bůh hraje roli zrazeného otce a manžela, zatímco Izrael je nevěrným dítětem nebo manželkou. Právě obrazy z rodiny – jako je tomu v případě Ozeáše (srov. Oz 1-2) – mají ukázat, až do jaké míry se Bůh chce připoutat ke svému lidu. Drama lásky dosahuje svého vrcholu v Synu, který se stal člověkem. V něm nás Bůh zahrnuje svým nekonečným milosrdenstvím až do té míry, že se stává „vtěleným Milosrdenstvím“ (Misericordiae Vultus,8). Ježíš z Nazareta je synem Izraele se vším všudy, a to až tak, že vtěluje ono vnitřní naslouchání Bohu, které od každého žida vyžaduje šema, jež je dodneška srdcem smlouvy Boha s Izraelem: „Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin jediný. Budeš milovat Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší a celou svou silou“ (Dt 6,4-5).

Boží Syn je Snoubencem, který činí vše pro to, aby si získal lásku Snoubenky; poutá ho k ní jeho bezpodmínečná láska, jež se zviditelní tím, že se s ní navěky zasnoubí. To je pulzující srdce apoštolského kerygmatu, v němž má Boží Milosrdenství ústřední a základní místo. Ono je „krásou spásonosné lásky Boží zjevené v Ježíši Kristu, jenž zemřel a vstal z mrtvých“ (apoštol. exhortace Evangelii gaudium,36), je tím prvním hlásáním, kterému „se má ve všech etapách a momentech katecheze stále znovu naslouchat a jež se má různými způsoby hlásat“ (tamtéž,164). Milosrdenství „je výrazem Božího zacházení s hříšníkem, kterému nabízí další možnost nápravy, obrácení a víry“ (Misericordiae Vultus,21), aby tak znovu navázal vztah s Bohem. V Ježíši ukřižovaném jde Bůh až tak daleko, že chce dostihnout hříšníka na místě jeho nejkrajnější vzdálenosti, právě tam, kde se ztratil a odloučil od něho. Dělá to v naději, že tak konečně obměkčí zatvrzelé srdce své Snoubenky.

3. Skutky milosrdenství

Boží milosrdenství proměňuje srdce člověka, dává mu zakusit věrnou lásku, a tím jeho samého uschopňuje k milosrdenství. Stále novým zázrakem je to, že Boží milosrdenství může vyzařovat do života každého z nás, motivovat nás k lásce k bližnímu a dávat impuls k tomu, co církevní tradice nazývá skutky tělesného a duchovního milosrdenství. Připomínají nám, že naše víra se vyjadřuje konkrétními každodenními skutky, které mají za cíl pomáhat našemu bližnímu na těle i na duchu a podle kterých budeme souzeni: dávat mu jíst, navštěvovat ho, utěšovat, vzdělávat. Proto si vroucně přeji, „aby křesťanský lid během Svatého roku přemýšlel o skutcích tělesného a duchovního milosrdenství. To bude způsob, jak probouzet naše svědomí často ukolébané tváří v tvář dramatu chudoby a jak hlouběji pronikat k jádru evangelia, kde Boží milosrdenství upřednostňuje chudé“ (tamtéž, 15). V chudém se totiž Kristovo tělo „stává znovu viditelným coby tělo, které je zmučené, bolavé, zbité, podvyživené a na útěku..., abychom jej rozpoznali, dotýkali se jej a poskytovali mu péči“ (tamtéž). Nevídané a pohoršující tajemství utrpení nevinného Beránka, pokračující v dějinách: hořící keř nezištné lásky, před níž si jako Mojžíš můžeme jen zout opánky (srov. Ex 3,5) – tím spíše, když chudým je bratr nebo sestra v Kristu trpící kvůli své víře. Před takovouto láskou silnou jako smrt (srov. Pís 8,6) se tím nejubožejším chudákem jeví být ten, kdo sám sebe za takového nepovažuje. Myslí si, že je bohatý, ale ve skutečnosti je nejchudší z chudých. Je takový, protože je otrokem hříchu, který ho nutí, aby bohatství a moc používal nikoli ke službě Bohu a druhým lidem, ale k tomu, aby v sobě potlačoval vědomí, že ani on není ničím jiným než ubohým žebrákem. Čím větší jsou bohatství a moc, jimiž disponuje, tím větší může být jeho klamné zaslepení. Může dojít až tak daleko, že ani nebude chtít vidět chudého Lazara, který žebrá u dveří jeho domu (srov. Lk 16,20-21) a je obrazem Krista, jenž si v chudých vyprošuje naše obrácení. Lazar je tou možností k obrácení, kterou nám Bůh nabízí a kterou možná my ani nevidíme. Toto zaslepení je doprovázeno pyšným blouzněním o všemohoucnosti, v němž se neblaze ozývá ono ďábelské „budete jako Bůh“ (Gen 3,5), které je u kořene každého hříchu.

Takové blouznění může nabýt i sociální nebo politické podoby, jak to ukázaly totalitní režimy 20. století a jak to dnes ukazují ideologie unifikovaného technicko-vědeckého myšlení, které se snaží učinit Boha bezvýznamným a člověka chtějí zredukovat na manipulovatelnou masu. A zároveň to mohou ukazovat i struktury hříchu spojené s falešnými rozvojovými modely založenými na zbožštění peněz. Ty vedou ke lhostejnosti bohatších lidí a společností k osudu chudých, před nimiž zavírají dveře a dokonce je nechtějí ani vidět.

Postní doba letošního Svatého roku je tedy časem příhodným pro to, abychom díky naslouchání Slovu a konání skutků milosrdenství konečně vyšli ven ze svého existenčního odcizení. Jestliže se skrze skutky tělesného milosrdenství dotýkáme Kristova těla v bratřích a sestřích, kteří potřebují, abychom jim dávali najíst, oblékali je, ubytovávali je a navštěvovali, pak skutky milosrdenství duchovního – radit, vyučovat, odpouštět, napomínat, modlit se – se dotýkají bezprostředněji toho, že jsme hříšníci. Tělesné a duchovní skutky proto nelze oddělovat. Právě tím, že se hříšník v ubožákovi dotýká Kristova těla, může dostat dar pochopení, že on sám je ubohý žebrák. Na této cestě si také „pyšní“, „mocní“ a „bohatí“, o nichž hovoří Magnificat, mohou uvědomit, že jsou bez vlastní zásluhy milováni Ukřižovaným, který i pro ně umřel a vstal z mrtvých. Pouze v této lásce se nachází odpověď na žízeň po nekonečném štěstí a lásce, o níž si člověk klamně myslí, že ji může utišit pomocí idolů vědění, moci a vlastnění. Existuje však trvalé nebezpečí, že kvůli stále neprodyšnější uzavřenosti před Kristem, který v chudém i nadále tluče na dveře a na srdce, skončí ti pyšní, bohatí a mocní tak, že se sami odsoudí k pádu do oné věčné propasti, již je peklo. Proto znova zaznívají zkormoucená Abraháмова slova, určená jak jim, tak i nám všem: „Mají Mojžíše a Proroky, ať je uposlechnou“ (Lk 16,29). Takovéto činorodé naslouchání nás nejlépe připraví na oslavu konečného vítězství zmrtvýchvstalého Snoubence nad hříchem a nad smrtí. On si přeje očistit svoji Snoubenku, která očekává jeho příchod.

Nepropásněme tuto postní dobu jako čas příhodný pro obrácení! Prosme o ně na mateřskou přímluvu Panny Marie, která před velikostí Božího milosrdenství, jež se jí dostalo bezplatně, jako první poznala svou nepatrnost (srov. Lk 1,48) a vyznala, že je pokornou služebnicí Páně (srov. Lk 1,38).

Ve Vatikánu 4. října 2015

svátek sv. Františka z Assisi

František